

2. »Apostolat vseh apostolatov«

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

7. Nov. 2020

↗ Nazaj na kazalo

Ura je bila dve popoldne, 13. oktobra 1941, ko je Jožefmarija na povabilo monsinjorja Molla Salorda prispel v semenišče v Léridi, da bi tam vodil duhovne vaje za duhovnike te škofije. Komaj je prišel, ga je že obšla nerazložljiva tesnoba ob misli, da je

tam daleč, v Madridu, pustil
ljubezen, ki ga je vezala na njegove
duhovne otroke. Prijel je torej za
pero, da bi jim povedal, kakšno
naklonjenost in prijaznost mu
izkazujejo gospod škof ter
predstojniki semenišča:

Bog vam povrni!

Kljub vsemu, nadaljuje, se mi bodo ti
dnevi zelo vleкли, saj imam glavo
polno stvari, ki jih je tam treba
spraviti v tek.^[1]

(V ozadju njegove otožnosti in
ljubeznivosti, ki jih je bil deležen, se
je skrival zamolčani spomin na tiste
duhovne vaje, ki jih je imel prav tam,
v semenišču, aprila istega leta; in na
tisti trenutek, ko jih je moral
prekiniti, ker mu je Álvaro del
Portillo po telefonu sporočil smrt
gospe Dolores.)

Znova jim je pisal 16. oktobra:

Naj Jezus obvaruje moje sinove.

Včeraj niste pričakovali, da bom poklical, kajne? Kot vedno je bilo treba pol dopoldneva poskušati, saj je bil telefon stalno zaseden. Kdaj bodo priklopili še enega? Ko ga priklopijo, mi dajte številko in bo šlo hitreje.

Na duhovnih vajah je dekan iz kraja Fraga, ki slovi po figah. Preverite, ali bi bilo dobro naročiti večjo količino. Cena še ni znana. Lansko leto so jih prodajali po 2 pezeti za kilogram, ampak letos pravi, da jih nameravajo prodajati po 5 pezet. Preverite, ali se splača, in mi čim prej sporočite. Če naročimo, je treba določiti količino. So v prosti prodaji.^[2]

V nadaljevanju se razpiše in poda seznam stvari in nalog, ki so se mu pletle po glavi in ki se jih je bilo treba nujno lotiti: gospodinjsko osebje v Študentskem domu Jenner, opremljanje hiš, nakup pohištva ...

To pismo, jim reče kakor v pripisu, daje vtis, da ga je napisal Lazar v sodelovanju z Marto. Uboga Marija!^[3]

Ta stavek je treba vzeti s kančkom smisla za humor, in ne dobesedno, kajti Jožefmarija je imel svojih petero čutov in srce zasidrano v duhovnih vajah, na katerih je pridigal. In vse te nakopičene skrbi, ki so oblegale njegove misli, čeprav tako prozaične kakor nabavljanje suhih fig, so bile navdihnjene z božjo slavo in z očetovsko ljubeznijo do njegovih otrok.^[4] Opazno in preverljivo dejstvo je, da je v njegovi glavi sobivala cela vrsta projektov – gmotnih in duhovnih – pod oblastjo enega samega nadnaravnega cilja. Je bilo v takšnih razmerah sploh smiselno razlikovati med aktivnim in kontemplativnim življenjem, med meditacijo in delovanjem, med molitvijo in delom? Marta in Marija nista bili sprti niti ločeni druga od druge, temveč sta šli z roko v roki

kakor dobri sestri, kajti ljubezen obeh in tudi Lazarjeva se je dotaknila Kristusovega srca.

K temu še dodajmo, da besede tistega pripisa odsevajo tudi resnost, saj se nanašajo na srčiko sporočila, ki ga je na svet prinesel Opus Dei, to je: posvečujoča vrednost dela, opravljenega s čistim namenom v božji navzočnosti. Glede tega pravi ustanovitelj:

Z duhovnega oziroma asketskega vidika izobraževanje, ki nam ga nudi Delo, stremi k temu, da v naši duši ustvari stalno držo, nekakšen nagon, ki nas spodbuja, da vedno pri vseh dejavnostih ohranjamo in ne izgubimo nadnaravnega gledišča. Ne živimo dvojnega življenja, marveč enotno življenje, preprosto in trdno, v katerem se zlivajo in med seboj prepletajo vsa naša dejanja.

Ko velikodušno pritrdimo temu duhu, pridobimo neko drugo naravo:

ne da bi se zavedali, smo ves dan pozorni na Gospoda in čutimo nagib, da bi postavili Boga v vse stvari, saj brez Njega postanejo puste. Nastopi trenutek, ko ni več mogoče razločiti, kje se konča molitev in kje se začne delo, kajti naše delo je prav tako molitev, kontemplacija, resnično mistično življenje zedinjenja z Bogom, brez česar koli nenavadnega: pobožanstvenje.^[5]

Brž ko se je Jožefmarija vrnil v Madrid, je poskrbel za končno ureditev stanovanja na Ulici Villanueva 15 (pozneje št. 13), ki so ga najeli septembra in kamor sta se preselila Álvaro ter Isidoro Zorzano; po dolgotrajnem iskanju pa so našli še eno majhno stanovanje, kjer naj bi živeli nekateri doktorski študentje in drugi, že zaposleni v svoji stroki. Omenjeni center so uredili v prostorih neke hiše na Ulici Núñez de Balboa 116.^[6] Ta splošni pojem »ureditev« je vključeval zagotovitev

gospodinjske oskrbe oziroma *administracije* vsakega centra – dejavnosti, katere bistvo je ustanovitelj opredelil kot ***apostolat vseh apostolatov*** zaradi njene velike učinkovitosti in vpliva na apostolske aktivnosti Dela. Poleg tega so njegove hčere na ta način postajale kontemplativne duše sredi domačih opravil.

Leta 1942 in v naslednjih letih je bilo članic Dela v tistem prvem ženskem centru Jorge Manrique bore malo. Neenaka razvitost obeh apostolskih tokov – moške in ženske veje – je tako bodla v oči, da se je Jožefmarija na duhovnih vajah, ki jih je samostojno opravil novembra 1941, ob nagibu nekega skrivnega upanja odločil dobršen del svojega duhovniškega udejstvovanja posvetiti ženskemu delu Opus Dei, ***ki mu bo kmalu dano, tako slutim, doživeti velik skok naprej, glede števila in glede izobraženosti.***^[7] Nekaj let se je

neizbežno spopadal s številčno neuravnoteženostjo obeh sestavnih delov Opus Dei. In namesto da bi zajezil naraščajoče širjenje centrov za moške – Diego de León, Jenner, Villanueva, Núñez de Balboa, El Cubil –, si je z zvrhano mero vere prizadeval, kakor je pač mogel, da bi njegove hčere iz centra Jorge Manrique vršile veliko nalogo, ki jim je v vseh centrih Dela pripadala kot poseben način apostolata.

Še predobro je ustanovitelj poznal načela, po katerih se ravna ta ***apostolat vseh apostolatov***: na prvem mestu služenje celotnemu Delu, zatem pa sledijo vse najrazličnejše apostolske iniciative njegovih hčera. Ni bila potrebna velika bistrournost za ugotovitev, da je tolikšno neravnotežje v številu moških in žensk narekovalo previdnost. Zato je Jožefmarijeva odločitev, da v tistem času nadaljuje s širitvijo Dela brez zaustavljanja

njegovega razvoja, bila dejanje popolnega zaupanja v Boga.

Oče jim je skušal pojasniti, da so še na začetku. Prosil jih je za vero in drznost: ***Zgolj pol ducata žensk, za katere vem, da mi bodo zveste, bo dovolj, da napolnimo svet z božjo lučjo, z božanskim ognjem. Imejte vero v Boga in nekoliko vere v tega ubogega grešnika***, jih je rotil.^[8] To je bil začetek podviga in ravno zato so morale biti prve med njimi pripravljene na vse. Pozneje, ko bo apostolat že bolj razvit, se bo z gospodinjsko oskrbo poklicno ukvarjal majhen delež članic Opus Dei. ***Med mojimi hčerami***, jim je govoril oče, ***bodo profesorice, arhitektke, novinarke, zdravnice*** ... Ampak za zdaj se bodo morale vse ukvarjati tudi z oskrbo centrov Dela v Madridu.

V letih od 1941 do 1943 je Jožefmarija s pomočjo svoje sestre Carmen bil

bitko izobraževanja novih
upraviteljic centrov in študentskih
domov Dela v Madridu, kar je
obsegalo vsa področja domače
oskrbe. Najhujše od vsega je bila
naglica, največja ovira pa
pomanjkanje časa. Torej so se morale
učiti sproti.

Teta Carmen si je zadala cilj, da za te
naloge usposobi Lolo, Niso, Encarnito
in še katero drugo. Vse je budno
spremljala in jim dajala nasvete. Ne
da bi posegala na področja izven
svoje pristojnosti, jih je učila in jih s
svojim zgledom gnala naprej.^[9] Oče
pa je z avtoriteto, ki mu je pripadala,
spodbujal in podpiral svoje hčere ter
jih tako vzgajal z veliko mero
potrpežljivosti, in kadar je bilo
potrebno, jih je tudi popravil.
Jožefmarija je premogel odlične
pedagoške sposobnosti in je znal na
konkretnih primerih povezati teorijo
s prakso. Tako je vsaka lekcija
postala nepozabna poučna izkušnja.

Napotki so obsegali najrazličnejša in najbolj vsakdanja opravila in naloge. Vedno čuječi oče jih je učil vsako delo, pa naj se je zdelo še tako neznatno, opravljati z največjo možno dovršenostjo in iz ljubezni do Boga. Hotel je, da bi se njegove hčere naučile biti zveste v malem, v običajnih vsakodnevnih opravilih, kajti to je pot za posvečevanje našega celotnega življenja, jim je pravil.

Oče si je prizadeval, da bi jim – enako kot moškim – na primer pokazal, kako je mogoče obzirno zapreti vrata; se pravi zapreti jih z ljubeznijo do Boga in tako, da ne zaloputnejo. Vpričo katere izmed njih je pri odprtih vratih prijel za kljuko, nežno pritisnil nanjo ter vratnico polagoma brez hrupa približal podboju. Nato je pazljivo popustil kljuko, da je zapah pravilno nalegal in so se vrata neslišno zaprla. Na enak način je izvêdel obratni postopek.^[10]_____

Imel je navado k praktičnim naukom pridodati kakšno prijazno besedo, nasmeh, v svoji notranjosti pa molitev. (Prav lahko si predstavljamo, da so te pedagoške sestavine izvirale iz vzgoje in olike, katere se je naučil ob domačem ognjišču v Barbastru. Jožefmarija se je vedno rad spominjal tega, kar je prejel od svojih staršev. Če so ga v otroštvu na primer prosili, naj prinese kak predmet in se mu ni ljubilo, ali če je pokazal svojo nejevoljo oziroma stvar v naglici sunkovito izročil staršem, da bi se šel potem lahko igrat, sta ga oče ali mama podučila o lepih manirah. »Takole se kralju izročijo rokavice,« sta mu rekla: z nasmehom, spoštljivo, pozorno in brez pre nagljenosti.)^[11]

Tako so se morale naučiti marsikaj. Encarnita, ki s tem še zdaleč ne želi popisati vsega, podaja seznam, na katerem najdemo cel kup opazk in najrazličnejša opravila:

»Naučile smo se, kakšno prijetno vzdušje naj bi vladalo v naših hišah; čisti prostori, opremljeni okusno in s čutom za detajle; izogibamo naj se skoparjenju, vendar brez razkošja in naj za stvari skrbimo, da bodo dolgo zdržale. Zelo jasno nam je dal vedeti, da se nam mora za kapelo vedno vse zdeti premalo. Naučile smo se, da morajo biti slike dobro nameščene, da se pohištvo ne sme dotikati stene, da je treba vrata prav zapreti, imeti čut za usklajenost in vsečnost tako pri izbiri cvetja kot tudi pri izdelavi okraska, ki bo popestril mizo ali kakšno vitrino. Razlagal nam je, kako moramo, ko vstopimo v kakšno sobo, znati opazovati in takoj ugotoviti, če je kaj skrivljeno, pokvarjeno ali polomljeno. S skrajno skrbnostjo se je bilo treba za vse to truditi pri urejanju kapele: postavljanje svečnikov ali pogrinjaje prta, ki mora na obeh straneh oltarja segati do iste višine; ali pa spuščanje senčil, ko je prižgana električna luč ...

Vztrajal je tudi pri tem, da ne sme biti prižganih več luči, kot je potrebno v vsakem trenutku.

Govoril nam je o rožah, ki se polagajo na oltar: nameščene naj bodo prav tam, med svečniki, ne na prtu, vedno pa brez posodice z vodo, ki bi jih ohranjala – tako se bodo popolnoma iztrošile za Gospoda, ne da bi jim karkoli podaljševalo življenje.«^[12]

Pri tem vzgojnem delu je bilo presenetljivo, kako plodovito je Jožefmarija oblikoval teoretično-praktična načela, po katerih naj se ravnaajo. To so bila še dodatna zlata pravila, v katerih je bila zaobjeta kakšna konkretna značilnost duha Dela in uporabljena na primeru gospodinjske oskrbe centrov. Ta pravila so bila zasnovana v obliki gesel, ki si jih je bilo lahko zapomniti ali pa so bila dovolj slikovita, da so se vtisnila v spomin. Če je primanjkovalo hrane in so se morali

njegovi sinovi in hčere sprijazniti z omejitvami, je oče od njih zahteval več zaupanja. Bog bedi nad svojimi otroki: ***Če se mu mi ne izneverimo, jim je govoril, se On ne bo izneveril nam.***^[13] Ampak brez domišljanja, da jim bodo stvari padale z neba kakor mana v puščavi: ***Treba je uporabiti vsa človeška sredstva, kot da bi ne bilo nadnaravnih, potem pa imeti takó veliko vero, kot da bi bile vse stvari odvisne samo od Boga.***^[14]

Svojim hčeram, ki so imele nalogo voditi zaposlene v gospodinjstvu, je svetoval, naj – če hočejo, da vse dobro poteka – same dajo zgled in se one ***prve lotijo neprijetnih opravil.***^[15] Glede krščanske kreposti ubošva jim je pokazal, kje in na kakšen način je mogoče varčevati: tako da pazljivo ravnajo z lomljivimi predmeti, da okvare čim prej popravijo in da skušajo podaljšati življenjsko dobo gospodinjskih pripomočkov. Skratka, tako da skrbijo za dostojnost brez

vzbujanja videza revščine, pač pa s požrtvovalnostjo, tako da vzamejo za nekaj svojega načelo, da so ***matere številne in revne družine***, ter se zavedajo, da ***je bogastvo Opus Dei v tem, da znamo živeti v uboštvu.***^[16]—

Oče je z zadovoljstvom gledal njihovo vedrost in optimizem ter učinkovitost, ki so jo pri svojem delu dosegle s pomočjo reda in prizadevnosti. Za preprečevanje zastojev in nestanovitnosti jim je dal še zanesljiv recept:

Včasih je veselje gledati, kako delujete, je s ponosom govoril svojim hčeram; vaše notranje življenje dobro napreduje, delate brez prekinitev, opravljate apostolat. Kar naenkrat pa pride do upočasnitve in date pogon v nižjo prestavo. To se ne sme zgoditi! Vaše življenje mora teči v enakomernem ritmu kakor tiktakanje ure. Skrivnost, kako to

doseči, je v tem, da uro navijete z božjo ljubeznijo.^[17]

Nazadnje so morale izvrševanje svojih zadolžitev še odeti v slog nevpadljive elegantnosti, kajti ***dobre administracije ni mogoče niti videti niti slišati.***^[18]

Ni nam treba zgubljati besed s tem, da takšnega življenjskega sloga ni bilo prav lahko usvojiti. In vendar so se ga kmalu naučile, v veliki meri od očeta, pa tudi po zaslugi številnih sitnosti, pomot in napak, ki so jih storile. Takšnim nevšečnostim so nekatere od njih rekle »katastrofe«, oče pa jih je obrnil na pozitivno plat in jih označil kot »izkušnje«.^[19] Do majhnih katastrof je pač prihajalo, tako kot se vsepovsod dogaja, in da se v bodoče ne bi ponovile, so v takih primerih naredile »zapisek o izkušnji«, da bi tako napredovale in se ne bi dvakrat ujele v isto past. Tudi velikih katastrof ni manjkalo in

pri tem so največje med njimi prinesle najdragocenejše izkušnje.

Mirno je teklo akademsko leto 1942/1943 v Študentskem domu Jenner, ko je gospodarjevemu sinu na lepem prišlo na misel, da bi se poročil. To seveda ni bil razlog, zaradi katerega bi se moralo spremeniti življenje študentov, toda lastnik nepremičnine je to srečno priložnost izkoristil in vložil tožbo za izselitev iz stanovanja, češ da prostore študentskega doma, ki so bili v najemu, potrebuje za bivališče mlade družine.

Po razgovoru z lastnikovim odvetnikom se je izkazalo, da bi v primeru, če gre zadeva na sodišče, razsodba bila neugodna. Jožefmarija se je zato odločil naglo ukrepati, preden bi se položaj poslabšal. Nekega dne zgodaj zjutraj se je v spremstvu Amadea de Fuenmayorja odpravil na obisk k lastniku.

Pogovor, ki je sicer potekal vljudno, ni kaj dosti obetal, saj se je mož oklepал zakona in ni bil pripravljen popustiti, čeprav mu je bilo razloženo, kako hude sitnosti bi to povzročilo kakšnim petdesetim študentom ravno sredi akademskega leta ... Nenadoma pa je Jožefmarija spremenil taktiko in mu v drugačnem tonu dejal:

... Sem duhovnik Jezusa Kristusa. (Po začetnem presenečenju si je lastnik hiše opomogel in se skušal v mislih zbrati, kakor bi ugibal, kam je Jožefmarija meril s tovrstno trditvijo.) ... In ne morem dopustiti, da bi moralo študentski dom sredi akademskega leta zapustiti petdeset študentov, katerih duše so mi bile zaupane.^[20]

»V tistem trenutku,« pripoveduje Fuenmayor, »se je pogovor obrnil v čisto drugo smer. In potem, kakor bi povzemal dolgotrajno pogajanje, ki je

doseglo zadovoljiv zaključek, je oče z veliko avtoriteto in z vso preprostostjo dodal: ***Torej, jutri se bosta sestala vaš in moj odvetnik ter bosta zapisala dokument z naslednjimi členi ...*** In drugega za drugim je narekoval člene, ki sem jih naslednji dan predal obema odvetnikoma.«^[21]

Kot jamstvo za izpolnitev dogovorjenih pogojev je bil izročen ček in študentski dom je deloval do poletja, ko je bilo tudi konec predavanj. Medtem je ob bližajoči se prisilni selitvi Jožefmarija uvidel, da se mu v bistvu ponuja priložnost za razširitev študentskega doma. Poleg tega bi bilo mogoče vzpostaviti prvo celovito in neodvisno *administracijo*, nekakšen pilotni projekt *administracije*.^[22]

Skupaj s teto Carmen je oče tiste svoje hčere, ki naj bi prevzele delo administracije v novem študentskem

domu, peljal na grob starih staršev na pokopališču Almudena. Ob posmrtnih ostankih gospe Dolores so molili za novi podvig, za nadaljevanje dóma Jenner, v katerem se je babica s svojim služenjem tako velikodušno razdajala.^[23]_____

Na Aveniji Moncloa, le korak proč od predela Ciudad Universitaria, so našli dve vili, ki nista bili sosednji, ampak sta stali na različnih straneh ulice, druga nasproti drugi. Vse poletje so tekla gradbena dela. Poprava škode, povzročene med vojno, in preureditev prostorov za njihov novi namen je trajala več mesecev. Oktobra se je pojavilo kakšnih devetdeset študentov, dom pa niti s poskusnim delovanjem še ni pričel. Takrat so se začele težave.

Z administracijo gospodinjstva so se ukvarjale Encarnita, Nisa in Amparo Rodríguez Casado, ki pa je bila šibkega zdravja. Pomoč in nasvete

jim je nudila tudi Carmen, vendar le občasno in od daleč, saj je sama skrbela za center Diego de León. Prihajanje in odhajanje zidarjev, pleskarjev in vodovodnih inštalaterjev ni ravno pripomoglo k urejenosti in vzdrževanju čistoče v hiši. Ločenost obeh vil, med katerima je potekala cesta, je povzročala še dodatne težave. Shramba z živili je bila na primer na drugi strani ulice in ne v bližini kuhinje. Podobno je veljalo za sobe in spalnice, ki so bile razporejene po obeh vilah.

Kot je pred meseci dejal oče, bo Študentski dom Moncloa postal **izložbeno okno Dela**. Vanj bodo svoj pogled uprli tisti, ki na Opus Dei niso gledali z naklonjenostjo, in skušali bodo najti spodrsaljaje in pomanjkljivosti. Vendar ni bilo potrebe, da bi se zaradi tega kdo vznemirjal ali posvečal preveč pozornosti radovednežem in vsiljivcem, temveč se je bilo treba le

truditi, da bi bilo delo v božji navzočnosti čim bolje opravljeno.^[24] Bilo je že tik pred božičem in delovanje administracije študentskega doma je bilo – po iskrenem mnenju in razumevanju tistih deklet – izložbeno okno s samimi katastrofami.

Šušmarsko opravljena zidarska dela in vodovodna popravila, izvedena v naglici in s slabimi materiali, značilnimi za povojni čas, so v nedogled podaljševala navzočnost delavcev v hiši. Inštalacije so bile pomanjkljive, težave s preskrbo vedno večje, stanovalcev pa cel kup.

Sitnosti so polagoma načenjale optimizem, moči in notranji mir gospodinjskih upraviteljic. Tako so ob koncu prvega trimesečja že odstopile od tistega nasveta, da mora v našem življenju vladati enakomeren ritem, kakor tiktakanje ure. Vrh tega so zaradi posvečanja

dodatnih ur gospodinjskim
opravičilo le-te odtegovale spanju. ^[25]

Že nekaj časa niso videle očeta.
Predbožični dnevi so bili polni
garanja in obenem je bil tudi
zaključek trimesečja. Delo se je
kopičilo. Študentje so odhajali na
počitnice in želeli perilo iz pralnice
dobiti prej kot običajno. Nekateri od
zaposlenih v gospodinjstvu so v tistih
prazničnih dneh odšle k svojim
družinam, in kakor da to ne bi bilo
dovolj, so se nanje zgrnile še
priprave vsega potrebnega za božič.

23. decembra se je tja odpravil oče.
Nameraval jim je vnaprej voščiti za
praznik in prinesel jim je darilo, ki ga
je poslala Carmen. Poklical je Niso in
Encarnito, ki sta brž prišli v jedilnico.
Pokazal jima je darilo: lesen lakiran
pladenj, na katerem so bile naslikane
ptice z bleščečim perjem. Jožefmarija
je vzel stol od sosednje mize, da bi na
kratko pokramljal s svojima

hčerama. Nič posebnega mu nista imeli povedati razen skrbi, ki so jih pestile. Zaupno sta mu sami od sebe razkrili svojo dušo.^[26]

Oče, veder in potrpežljiv, ju je pozorno poslušal. Od časa do časa ju je prekinil, da bi jima vlil poguma in jima zagotovil, da vse to ne bo dolgo trajalo.

»Poleg tega, ker imamo toliko dela,« mu pojasni ena od njiju, »nimamo časa za premišljevalno molitev, zato jo opravljamo kar med delom in skoraj ne da bi se zavedale, da govorimo z Bogom ...«

»Gre za to, da si vi stvari zamislite v domišljiji,« poseže oklevajoče v besedo druga, »in od nas pričakujete nekaj nemogočega.«^[27]

Naenkrat pa ta duhovnik, ki je znal trdno kljubovati težavam, zakoplje glavo v dlani in bridko zaihti. Nisa in Encarnita obmolkneta ter ga

pogledata z žalostjo v srcu. Po kratkem premoru se očetu zjasni obličje. Dvigne pogled in odreže kos ovojnega papirja, v katerega je bilo zavito njegovo darilo. Nato vzame pero in začne pisati:

+

1) brez posod

2) z delavci v hiši

3) brez dostopov

4) brez prtov

5) brez shrambe

6) brez osebja

7) brez izkušenj

8) brez porazdelitve dela

Ko pride do sem, potegne črto, kakor da bi hotel posebej ločiti težave, in začne naštevati rešitve:

1) z veliko božje ljubezni

2) z vsem zaupanjem v Boga in v očeta

3) ne razmišljati o katastrofah do konca jutrišnje duhovne obnove.

23. dec. 1943^[28]

Potem jima povsem mirno, z nasmehom na obrazu, izroči papir in še pove, da bo pridigal na njihovi duhovni obnovi, ter doda nekaj predlogov, da bi z dobro večerjo praznovale sveti večer, in jima zaželi vesel božič.

24. decembra je oče zanje vodil obljubljeno duhovno obnovo, prekipevajoč od vere in optimizma, prepričan, da njegove hčere nikoli ne bodo pozabile lekcije ob tisti izkušnji, ko je bilo tik pred tem, da splava po vodi upanje, položeno v apostolat administracije.

Jokal sem, hči moja, je oče dejal
Encarniti, zato ker niste molile. Za
božjo hčer v Opus Dei pa je
najpomembnejše delo, zaradi
katerega je treba odložiti vse drugo,
to: molitev.^[29]

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

^[1] Pismo iz Léride članom Dela v
Madridu, EF-411013-1.

^[2] Pismo iz Léride članom Dela v
Madridu, EF-411016-1.

^[3] *Prav tam.*

^[4] Zdi se, da tisti posel v zvezi s
suhimi figami ni uspel; več uspeha pa
je imela pobuda za nabavo fig na
debelo, s katero so bile preskrbljene
shrambe več centrov. Prim.

Francisco Botella Raduán, RHF,
T-00159, IX, str. 17.

[5] *Pismo* 6. 5. 1945, št. 25.

[6] Prim. Francisco Ponz Piedrafita,
RHF, T-04151, str. 74–75. Prvo mašo v
kapeli centra Núñez de Balboa je 27.
januarja 1942 daroval tedanji
ustanoviteljev spovednik, gospod
José María García Lahiguera.

[7] *Zapiski*, št. 1854, 8, 9. 11. 1941. Te
duhovne vaje je opravil v hiši
lazaristov na Ulici Fernández de la
Hoz v Madridu. Omenjena hiša je
takrat spadala pod francosko okrilje
Misijonske družbe. Gre za stavbo,
različno od neke druge dobrih 100
metrov oddaljene hiše, ki jo imajo
lazaristi na Ulici García de Paredes,
pri križišču z Ulico Fernández de la
Hoz.

[8] Narcisa González Guzmán, RHF,
T-04989, str. 11.

^[9] — »Jaz sem delala skupaj z njo,«
priporoča Nisa, »vendar mi v svoji
običajni obzirnosti nikoli ni dala niti
najmanjšega napotka. Zgolj s tem, da
sem jo gledala, sem se učila in se
izpopolnila v marsikateri spretnosti«
(Narcisa González Guzmán, RHF,
T-04989, str. 28).

^[10] — Prim. *prav tam*.

^[11] — Álvaro del Portillo, *Sum*. 31.

^[12] — Encarnación Ortega Pardo, RHF,
T-05074, str. 82.

^[13] — Narcisa González Guzmán, RHF,
T-04989, str. 27.

^[14] — Encarnación Ortega Pardo, RHF,
T-05074, str. 3.

^[15] — Narcisa González Guzmán, RHF,
T-04989, str. 27.

^[16] — Encarnación Ortega Pardo, RHF,
T-05074, str. 61 in 62.

[17] *Prav tam*, št. 12.

[18] *Pismo* 29. 7. 1965, št. 20.

[19] Prim. Narcisa González Guzmán, RHF, T-04989, str. 15.

[20] Amadeo de Fuenmayor Champín, RHF, T-02769, str. 6; prim. tudi Álvaro del Portillo, *Sum.* 608; in José Luis Múzquiz de Miguel, RHF, T-04678/1, str. 102. (Múzquiz omenja, da so se drugi najemniki v hiši pritoževali lastniku, zlasti zaradi hrupa študentov na stopnicah, kadar so hodili dol v jedilnico.)

[21] Amadeo de Fuenmayor Champín, RHF, T-02769, str. 6.

[22] Prim. Encarnación Ortega Pardo, RHF, T-05074, str. 91.

[23] Prim. RHF, D-15417; in Narcisa González Guzmán, RHF, T-04989, str. 30.

[24] Prim. Narcisa González Guzmán, RHF, T-04989, str. 15.

[25] Prim. Encarnación Ortega Pardo, RHF, T-05074, str. 93.

[26] Prim. *prav tam*, str. 93 in 94; in Narcisa González Guzmán, RHF, T-04989, str. 53.

[27] Encarnación Ortega Pardo, RHF, T-05074, str. 94; in RHF, D-15147.

[28] Encarnación Ortega Pardo, RHF, T-05074, str. 95.

[29] *Prav tam*.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

dev.opusdei.org/sl-si/article/2-apostolat-vseh-apostolatov/ (7. Avg. 2025)